

Ioana Chicet-Macoveiciuc

CAIETUL

Roman ilustrat pentru
copiii care cresc

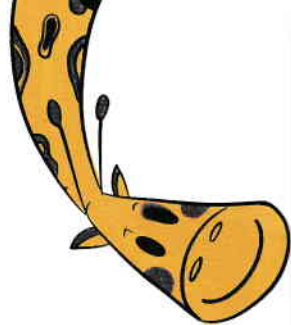
Volumul II

Ilustrații de Miruna Pancu

- 6 O noapte obișnuită
- 11 O idee care schimbă totul
- 20 Începe aventura!
- 23 Carol: Toți oamenii au câte un Dătător de răspunsuri?
- 34 Carol: De ce ne uită oamenii?
- 46 AlcinevadecâtSara: Uneori îmi vine să fac lucruri rele. Sunt rea?
- 53 Anastasia: De ce mama sau tata se poartă uneori de parcă nu mă mai iubesc?
- 64 O decizie grea
- 68 Anonim: De ce sunt unii copii atât de enervanți?
- 70 Dorotheea: Trebuie neapărat să am copii când o să fiu mare?
- 73 Doamna Învățătoare: De unde știm cum arată persoanele de încredere?
- 75 Mama Sarei: De ce trebuie să murim?
- 77 Matei: De ce sunt fetele atât de diferite de băieți?
- 80 Copac sau om?
- 84 O nouă idee care schimbă totul

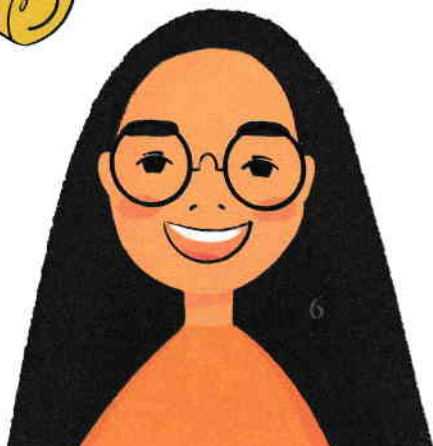
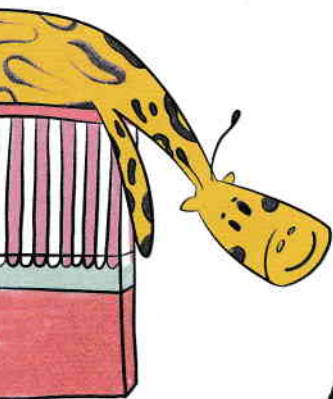

E liniște. E și întuneric.

Caietul al optulea al Murei stă cuminte pe raft, alături de celelalte șapte volume. Din când în când, pare că ar vrea să alunece la vale, dar e ținut drept la locul lui de cutia cu carioci colorate în care Mura mai strecoară uneori un bănuț găsit pe stradă sau o mărgică de la vreo brățară ruptă.

Acest volum cu numărul opt este cel mai prețios dintre toate. Poate că te întrebi de ce. Păi, pentru că Mura a scris în el mai demult câteva dintre întrebările cele mai grele din sufletul ei: *De ce uneori ne simțim diferiți de ceilalți oameni? Ce faci când cineva râde de tine? De ce trebuie să creștem, De ce se schimbă corpul meu?*

Asta nu ar fi ceva super special, pentru că mulți dintre noi mai notăm tot felul de lucruri în caietele noastre, daaaaar... în Caietul acesta s-a întâmplat ceva extraordinar, nemaipomenit și aproape magic: printre floricelele și curcubeiele desenate de Mura, un autor misterios a început să-i scrie răspunsuri foarte drăguțe și pe alocuri caraghioase, care-au ajutat-o să se simtă mult mai bine în pielea și-n inima ei.

O vreme, Mura a încercat să afle cine este acest Dătător de răspunsuri care știe să-i scrie atât de frumos. L-a suspectat pe peștele ei albastru, Vasile, dar apoi și-a dat seama că el ar fi lăsat dăre ude pe Caiet dacă ar fi încercat să-i scrie ceva. Căluțul de pluș Nicu nu ar fi putut să țină stiloul între copitele lui molcuțe, Harry Potter sigur e prea ocupat ca să vină pe la ea de trei ori pe săptămână, iar girafa Nina nu știe nici care-i e capul, cum ar fi putut ea să inventeze asemenea răspunsuri?

Pe deasupra, magia apare doar în viețile oamenilor cu adevărat speciali, iar Mura nu se simțea deloc specială. Se considera un copil obișnuit, poate chiar PREA obișnuit. Încerca să înțeleagă cine e, care e locul ei pe lume și ce are de făcut ca să fie cât mai des bucuroasă și cât mai rar tristă.

De la un punct, Mura a încetat să mai caute indicii și a decis să se bucure de liniștea pe care i-o aduceau răspunsurile. Le-a recitat de atât de multe ori, încât le știa deja pe de rost.

În ultimele luni, în mintea ei nu se mai născuse nicio întrebare, cu excepția uneia (*De ce oare nu mai am întrebări?*). Dar pe aceasta nu a scris-o în Caiet, pentru că în volumul al optulea nu mai era loc, iar să înceapă unul nou cu o asemenea întrebare i s-a părut nepotrivit. Prima întrebare din noul Caiet trebuia să fie una cu adevărat importantă!

Deocamdată, caietele Murei, toate, de la volumul 1 (plin cu desene de când avea trei ani) la volumul 8, stau cuminiți pe raft, înghesuite unele într-altele și păzite ferm de borcanul cu carioci.

Girafa Nina le țintuiește cu privirea, atârând, ca de obicei, cu capul în jos și cu corpul în pat. *Caietele sunt prețioase, sunt pline de comori*, ar spune Nina dacă ar putea vorbi. Dar Nina nu poate vorbi. Ea e doar o girafă de pluș care, oricum ar sta, pare mereu că se uită la tine și-ți spune: *Ești foarte drăguț, vrei să fim prieteni?*

Mura doarme cu toată plapuma înfășurată peste burtă și cap, cu picioarele dezvelite. E încă foarte devreme, afară natura doarme și ea buștean. Peștele Vasile scoate o dată la fiecare cinci secunde câte o bulă mică de aer, semn că sforăie și visează frumos.

Undeva, în altă casă din alt cartier, o fetiță s-a dat de mult jos din pat. Are o grămadă de gânduri care o țin trează, ca țepușele pentru pleoape pe care le folosește motanul Tom când nu vrea să adoarmă ca să-l poată prinde pe Jerry. Ea nu are un Caiet, nu are un Dătător de Răspunsuri, nici tată nu are. A plecat demult, când era ea mică. Mama ei e copleșită de griji și muncește toată ziua ca să-i ofere fetei ei tot ce are nevoie, iar seara e atât de obosită încât nu mai are energie să se mai joace cu ea, s-o asculte, să-i povestească. Așa că fetița aceasta e tristă și îngrijorată. Mii de gânduri și întrebări se învârt ca albinele în capul ei și zumzetul lor nu o lasă să doarmă.

În altă casă din alt cartier, un băiat doarme buștean cu capul pe laptop, după ce aproape toată noaptea a căutat pe Google răspunsuri la întrebările din capul lui. N-a reușit să găsească

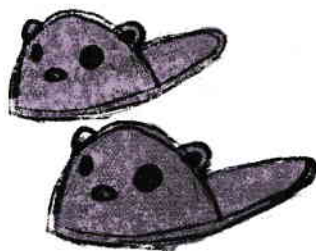

prea multe; de fapt, a reușit doar să facă rost de ȘI mai multe întrebări și să obosească atât de tare, încât a adormit îmbrăcat, cu papucii de casă în picioare și cu o mână în castronul cu migdale de pe birou. Ups, cred că nici pe dinți n-a mai apucat să se spele...

Ce bine-ar fi ca Dătătorul de răspunsuri să poată ajunge cumva la toți acești copii! Ce bine-ar fi ca el să poată primi scrisori, așa, ca Moș Crăciun, și să trimită înapoi răspunsuri adevărate și simpatice, pentru ca toți copiii să știe că tot ce simt e normal și că părinții lor îi iubesc oriunde s-ar afla! Să afle și ei că să crești e complicat pentru toată lumea, că viața e un parc de distracții în care uneori simți teamă, supărare și nesiguranță, și cu toate astea merită să ai bilet, pentru că mult mai adesea simți iubire, uimire, recunoștință, curiozitate, chef și fericire!

În această clipă, Mura visează că se dă într-un carusel cu căluți în formă de scrisori, iar Nina alunecă de tot pe jos și acum păzește cu privirea tălpile papucilor de casă ai Murei și cele câteva scame de sub pat, cărora le transmite din ochi că sunt drăguțe și că ar vrea să se împrietenească și cu ele.

Dis-de-diminează, Mura coboară din pat, o ridică și o scutură pe Nina de praf și o așază lângă pernă, alături de Nicu.

— Ce faci, Nina, iar ai plecat în călătorie sub pat?

— Ești drăguță, vrei să fim prietene? spun ochii Ninei în loc de răspuns, iar gâtul ei lung se întinde atât de mult peste Nicu, încât săracul de el nici nu se mai vede.

N-ați uitat, sper, că Mura e teribil de vorbăreață doar în prezența prietenilor ei de pluș și a copacilor din pădure. Când sunt oameni de față, nu se grăbește la fel de tare să-și spună părerea. Simte că mai are multe de învățat înainte să le poată spune oamenilor ceva cu adevărat important. Copacii și plușurile însă pot auzi de toate, așa crede Mura.

După ce-i dă lui Vasile trei fulgi de crevete, pe care el îi înghite rapid, apoi îi scuipă, apoi îi înghite din nou (fetița noastră n-a înțeles niciodată plăcerea peștișorului ei de a-și vomita mâncarea doar ca s-o mănânce apoi din nou), Mura își pune rochița albastră pentru școală și se duce să se spele pe față și pe dinți. Ca de obicei, s-a trezit prima. Din dormitorul părinților ei nu se aude nimic, probabil dorm, fiecare înfășurat în pătura lui, cu tălpile pe-afară.

În timp ce-și umple dinții de spumă și se uită în oglindă, Murei îi vine o idee.

— Ce-ar fi să duc Caietul la școală?

Am uitat să vă spun că Mura mai vorbește uneori și cu obiectele de mobilier, dacă simte că are de spus ceva față de care obiectele cu pricina ar putea manifesta vreun interes.

— I-am povestit Anastasiei despre Dătătorul de răspunsuri și a zis că nu mă crede. Dacă i-aș arăta Caietul, va trebui să mă creadă, nu?

Oglinda nu răspunde nimic, așa că Mura trage concluzia că e de acord cu decizia ei. Cu mare viteză, fetița noastră pornește spre camera ei, ia Caietul de pe raft și-l pune în ghiozdan, lângă celelalte caiete și lângă penar, mărul galben și sticla cu apă.

Eu cred că instinctul vostru, vocea mică din burtă, vă spune fix acum că ideea Murei nu e foarte bună, așa-i? Adevărul e că și mie mi se pare că un lucru atât de prețios cum e Caietul ar trebui păstrat acasă; dar eu cred că Mura vrea, de fapt, să-și încurajeze prietena să pună și ea întrebări grele într-un caiet, în speranța că are și ea un Dătător de răspunsuri care abia așteaptă să-și facă treaba. Plus că e foarte enervant când cineva te acuză că minți, iar tu știi bine că spui adevărul. Îți dorești mult să ți se dea dreptate, nu?

O jumătate de oră mai târziu, imediat ce tatăl Murei îi face cu mâna și dispare după gardul școlii, Mura fuge spre clasa ei, mai-mai să-și piardă un pantof pe scări de atâta grabă. E nerăbdătoare.

Când intră în clasă, Sara, Dorothea și Anastasia stau toate trei pe o bancă și se uită la ecranul unui telefon. Copiii nu au voie cu telefoane deschise în clasă, dar mereu sunt colegi care încalcă regulile. Nu și Mura. Ei îi plac regulile; când îi vine ideea să încalce vreuna, simte o foială mare în burtă și îi bate inima în urechi. Nu-i place asta, așa că încearcă să respecte regulile cât mai des.

Fetele râd și se înghiontesc, iar când Mura trece pe lângă ele tac brusc și o privesc atent. Sara ascunde telefonul la spate.

— Bună! spune Mura binedispusă.

— Mhm, răspund fetele mormăit, într-un glas.

Dintr-odată, Mura simte nevoia să pară interesantă în fața lor, să aibă și ea ceva atractiv, să se îngheșuie fetele în jurul ei și să râdă cu ea. Fără să se gândească prea mult, scoate Caietul din ghiozdan și spune foarte repede, ca să nu aibă timp să se răzgândească:

— Acesta e Caietul meu, în care un Dătător misterios de răspunsuri mi-a explicat totul despre oameni, despre fete, despre viață și despre viitor.

Când termină de vorbit, își dă seama că toți copiii din clasă o ascultă atent, ba chiar și doamna învățătoare, care tocmai a intrat și urmărește cu interes toată întâmplarea.

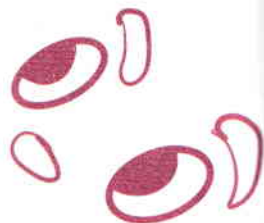
— Bravo, Mura, ai o imaginație foarte bogată! zice doamna admirativ, dar și puțin ironic, de parcă Mura ar fi zis o minciună.

Sara izbucnește în râs:

— Dătător misterios de răspunsuri, auzi! Mai degrabă vânzător de gogoși imaginare, hahaha!

Anastasia și Dorotheea râd și ele, li se alătură și alții, dar apoi doamna bate din palme energic și toți copiii fac liniște și se îndreaptă spre locurile lor.

Mura a rămas în picioare, cu Caietul în mână. E la fel de tăcută ca fetița cu părul negru și lung care stă pe ciuperca roșie de pe coperta Caietului. Nu prea înțelege ce s-a întâmplat, dar e destul de sigură că toți colegii și doamna au râs de ea și de cel

mai prețios lucru din viața ei. Îi ard urechile de supărare. Simte o nedreptate care-i strânge gâtul, iar inima îi bubuie în ochi.

Încearcă să-și țină lacrimile la locul lor, dar o iau la vale pe obraji, pe lângă nas, spre gură și gât și se opresc pe gulerul alb al rochiței albastre, în niște pete care cresc încet-încet.

De ce sunt unii oameni atât de răi uneori? De ce?

Întrebarea asta îi tună în cap și Mura își ține dinții încleștați, să nu cumva să-i scape afară. Asta ar mai lipsi!

În pauză, Mura și colegii ei ies în curte. Ea, ca de obicei, se duce la soare și stă acolo un pic, să se încarce de energie. Dacă ar fi Nicu lângă ea, ohooo, ce i-ar mai povesti! Și, pentru că nu sunt nici copaci, nici plușuri în curtea școlii, Mura tace la soare.
— Să știi că eu te cred! se aude o voce lângă ea.

